

zvonek

magazín

XLIII/1

prosinec 2025

literární magazín

Vydavatel

Gymnázium Třebíč

Masarykovo náměstí 116/9, Třebíč

Technická podpora

Mgr. Lenka Mahelová,

Mgr. Petr Benda

Ilustrace na titulní straně

a grafická úprava

studenti

semináře grafického designu

GYMNÁZIUM
TŘEBÍČ

Partneři časopisu

Tisk

Amaprint Kerndl, s. r. o. Třebíč

SVĚT ENERGIE
VZDĚLÁVACÍ PORTÁL ČEZ

úvaha

komiks

recenze

reklama

křížovka

charakteristika

maturita

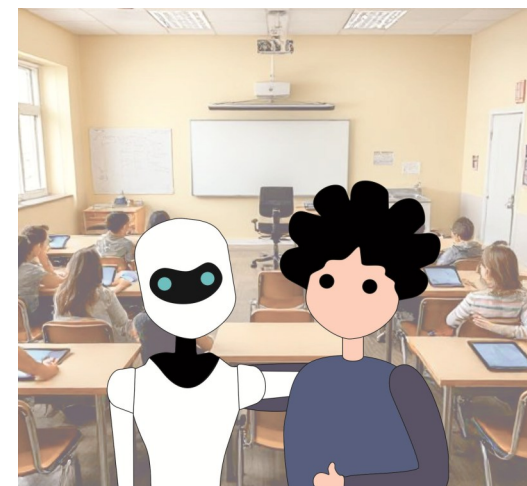
vypřevodování

literární příloha

kvíz

zvonek

XLIII/1 magazín

Rozhovor podle abecedy

Alžběta Marečková

Safiya Šato

2.A

- A** – Autobus právě odjel!
B – Bože, to ne! Nestihneme přijet včas do práce!
C – Co budeme dělat?
Č – Čekat na další.
D – Dokážeme se do práce dostat včas?
Ď – Ďůlková nás zabije, jestli ne...
E – E-mail s omluvou to jistí.
F – Fajn, ale kdy přijede ten bus?
G – Gyros! Cítím gyros, stihneme si ho koupit?
H – Honem, jeden dělají tady za rohem.
Ch – Chtěl bych bez cibule.
I – I já, prosím.
J – Jakou omáčku?
K – Klasiku.
L – Libry berete?
M – Můžu se zeptat šéfa, chvíli počkejte.
N – Ne, libry nebereme, tu máte, na shledanou!
Ň – Ňouma jeden, kdo dnes nebere libry?
O – Oni.
P – Pojd', autobus za chvíli jede.
Q – Quido, hele, támhle je!
R – Rychle, ať nám zase nefrnkne.
Ř – Řítí se jak šílenec.
S – Stoupni si do fronty.
Š – Šéfová, hele, koukej, co ta tu dělá?
T – Třeba taky nestihla ranní bus.
Ť – Ťapá si na těch svých podpatcích.
U – Utíkej, ať nás nevidí!
V – Vážně? Po tom všem?
W – Willy, neodmlouvej!
X – Xénie, jé, zdravím, vůbec jsem vás neviděl.
Y – Yossarine, máte být dávno v práci!
Z – Zítra asi nemusím chodit, vidíte?
Ž – Že jsi to pochopil tak rychle...

Alžběta Marečková, Safiya Šato

Není cesty zpět (povídka)

Co se stalo? Kde to jsem? To bude jen sen, jen sen. Štípnu se, ale nevzbudím se. „Haló?“ zkusím zavolat, odpovědí je jen ozvěna. Propadnu panice, když si vzpomenu, co se stalo. Normálně jsem šla večer spát. Ve tři ráno mě však něco vzbudilo, byla to křiklavě zelená záře, vycházející z mého zrcadla, které jsem si před týdnem koupila ve starožitnictví. Dotkla jsem se ho a vtáhlo mě dovnitř. Teď jsem uvnitř. Chlad, temnota. Je tu taková tma, že si nevidím ani na ruce. Mám strach, ale musím ho překonat, dostat se domů.

Jdu již celou dobu, věčnost, ruce i nohy mi mrznou, protože mám na sobě jen tílko a kraťasy na spaní. Mám hlad, motá se mi hlava, ale musím jít dál, nějaká cesta musí být. Mám pocit, že tady jsem týdný, stejně jsem nic nenašla, jen další volný prostor, kterému není konec. Žádný roh, žádná stěna, nic. Najednou slyším zlomyslné chechtání. Prudce se otočím a uvidím ho.

Vysoký tmavě modrý klobouk se zlatými puntíky. Ze stejné látky i hábit. Vousy dlouhé až do pasu a v ruce dřevěná hůl. Do tváře mu však není vidět. „Kdo jsi? Co tady děláš? Co tady dělám já?“ Zvednutím ruky přeruší můj proud otázek a poví: „Kouzelné zrcadlo si tě vybralo, už nikdy se nedostaneš domů,“ odmítí se, „ale pokud jsi ochotná zaplatit velkou cenu, tak by tady možnost byla.“ „Udělám cokoli!“ „Budeš trpět, třást se zimou a každý krok tě bude bolet, jako kdybys šlápla na rozžhavené uhly. Najdi klíč a vyřkni tato slova. Bláto, strach a šíp, stačí se jen otočit.“ Dopoví a zmizí.

Už běžím dlouho, po klíči se dívám. Nikde nic. Brečím a lapám po dechu. Běžím snad osm hodin. Utíkám ještě víc, před očima mám černo. Padnu na kolena, slzy se mísí s potem. Chci vstát, ale nejde to. Překulím se na bok, nemám ani sílu otočit se za hlasem, který mi šeptá: „Žádný klíč není, dívko spanilá. Teď vezmu si tvou duši a budu to poslední, co uvidíš.“ Cítím, jak někdo bere mé tělo. Zavřu oči a postupně se propadám do věčné dřímoty.

Tereza Zejdová

Jak využít AI ve výuce?

Petr Kurtin Clánek

V dnešní době se čím dál tím více setkáváme s využíváním moderních technologií a umělé inteligence (AI) při výuce i při přípravě na ni. Například jako formu procvičování, vytváření myšlenkových map, pomoc při vysvětlování látky a mnoho dalšího. Dnes bychom se rádi podívali na to, jak nástroje AI využít k zefektivnění a ulehčení práce.

Na učení se cizích jazyků může být dobré využívat aplikace Duolingo, která vás formou hry učí cizí jazyky a díky AI vám vytváří procvičování na míru, abyste se mohli efektivněji zlepšovat. Aplikace nabízí bezmála 40 světových jazyků – od angličtiny, španělštiny, až po „klíngonštinu“ (jazyk využívaný ve světě Star Treku) nebo „vznešenou valyrijštinu“ (jazyk využívaný v seriálu Hra o trůny). Aplikace Flashcards, nebo Quizlet slouží k učení nových slovíček formou kartiček (na jedné straně máte slovo česky a na straně druhé ho máte v cizím jazyce).

V matematice a fyzice nám AI může pomoci například v aplikaci PhotoMath, která dokáže příklad pouhým vyfocením vyřešit a ukázat vám jednotlivé kroky řešení, jak postupovala. Aplikace GeoGebra slouží jako grafický kalkulátor a zobrazuje vám grafy rovnic a funkcí. Je tak vhodná k využití i při hodinách matematiky a fyziky, kdy vyučující nemusí pouze odhadovat, jak daná funkce vypadá, ale může ji právě do GeoGebry zadat a zobrazit si přesný graf funkce.

Pro vylepšování se v oblasti biologie je dobrým nástrojem PlantNet, který pomocí AI pojmenovává rostliny, které vyfotíte. Obsahuje v sobě velkou databázi rostlin, se kterými srovnává vaše fotografie a poté vám napíše o jakou rostlinu se nejpravděpodobněji jedná. Navíc vám ukáže i ke každému názvu obrázek dané rostliny a sami poté ještě můžete srovnat, jakou rostlinu jste našli. Na podobném principu funguje i aplikace CellScope.

Doufám, že jsem vám zde ukázal nějaké zajímavé tipy, jak se zlepšovat v jednotlivých předmětech, ať už ve škole, nebo doma, a že některé z nich začnete i vy sami využívat.

Petr Kurtin, Tobiáš Keliar

ZVONEK

studentský časopis

G
GYMNÁZIUM
TŘEBÍČ

side eye – pohled z boku vyjadřující pochybnosti nebo sarkasmus
simp – osoba, která se přehnaně snaží získat pozornost někoho, kdo o ni nejeví zájem
slay – udělat něco výborně, být úžasný nebo sebevědomý
socky – sociální síť
sus – suspicious = něco podezřelého nebo nedůvěryhodného
tea – drby, novinky nebo zajímavé informace
troll – osoba, která záměrně provokuje ostatní online, aby vyvolala reakci
turn-off – něco, co odpuzuje nebo snižuje zájem
turn-on – něco, co je atraktivní nebo vzbuzuje zájem
vibe – nálada, atmosféra nebo pocit spojený s určitou situací, místem nebo člověkem
yapping – neustálé povídání nebo mluvení, často nepodstatné

Školní den očima Gen Z aneb Když se učení změní na spill the tea sesh

K: „Čus, tak jak to dneska feeluješ test ze zeměku?“
L: „Mám docela FOMO, minulej týden jsem celej chyběla.“
K: „No kámo, já jsem se včera učila celej večer, ale musím říct, že tohle téma hituje different.“
L: „To je docela sus- ty a učit se jo? Hlavně, jak jsme měli ten supl, tak ten učitel byl úplnej NPC.“
K: „No cap, celou hodinu jsem házela na Vali side eye.“
L: „Se nedivím.. Jo a ta nová holka ve třídě je strašná pick me.“
K: „Yes, zrovna s ní mám docela beef.“
L: „Tak teď spill the tea girl!!“
K: „No rizzuje mi boyfrienda že jo, včera před ním flexila novou minisukní.“
L: „Tak to je totální red flag, to mi dává celkem ick.“
K: „Jo, jdou z ní špatný vibes, ale měly bychom už přestat yappovat a jít se učit.“
L: „Jojo, já si dojím svoji snack a jdem se legit učit!“

Liliana Dobešová, Karolína Holčáková, Valentýna Hrabovská, Bruno Neubert, Markéta Zmátlová

STUDENTSKÝ VÝKLADOVÝ SLOVNÍK

Slovník

banger – něco úžasného nebo velmi kvalitního (často píseň)
beef – konflikt nebo hádka mezi lidmi, často veřejná nebo na sociálních sítích
boomer – označení pro starší lidi, kteří se nevyznají v technologiích
brainrot – posedlost něčím, na co člověk nedokáže přestat myslet
built different – fráze označující někoho výjimečného, kdo se liší od ostatních
cap – lež nebo nepravda (no cap = pravda)
chillovat – být v klidu nebo odpočívat
delulu – delusional = označuje nereálné představy nebo bludy
drip – stylový vzhled nebo luxusní oblečení
feelovat – prožívat emoce, vnímat něco intenzivně nebo se s něčím ztotožnit
flexit – chlubit se něčím, často okázalým způsobem (např. penězi nebo oblečením)
FOMO – fear of missing out = strach z promeškání něčeho důležitého
fufu – může označovat něco falešného nebo podvodného
gaslight – manipulovat někoho tak, aby pochyboval o vlastní realitě nebo paměti
girl dinner – jídlo složené z malých porcí, které ženy někdy jedí místo klasického jídla
girl math – humanistické vysvětlení výdajů, které ospravedlňují nákup
gymrat – člověk, který tráví většinu času v posilovně, fitness nadšenec
hit different – něco, co má zvláštní, silný nebo neobvyklý vliv
ick – znechucení nebo odpor k někomu kvůli drobné vlastnosti
Karen – stereotypní označení pro ženu, která se chová nepřiměřeně nebo si neustále stěžuje
legit – používá se pro vyjádření, že je něco pravdivé, klademe na to důraz
let him cook – výzva nechat někoho pokračovat v tom, co dělá, protože to vypadá slibně
noob – nováček nebo nezkušený člověk, často ve hrách
NPC – non-playable character = někdo, kdo se chová mechanicky nebo bez individuality
pick-me – člověk, který se snaží získat uznání tím, že se přehnaně a falešně odlišuje
puffik – odkazuje na jednorázové nebo opakovatelně použitelné vapovací zařízení
red flag – varovný signál, často o něčí problematické povaze
rizz – schopnost okouzlit nebo svádět ostatní (synonymum: charisma)

NÁSTRAHY POPULISMU

Populismus je v dnešní době velké téma. Političtí rivalové se navzájem obviňují z populistických prohlášení a rozhodnutí. Co to ale populismus doopravdy je a jaká jsou jeho rizika?

Populismus by se dal definovat jako politický styl, v rámci kterého politici rozhodují především na základě libosti veřejnosti. Reálné dopady rozhodnutí jsou však často opomíjeny. Naprosto jednoduchým příkladem populistického výroku může být: „Zrušíme daně!“ Ano, většině občanů se bude líbit. Bystřejší z nich však vědí, že státní kasa je plněna především daněmi, a zela by tak pravděpodobně prázdnotou.

To je populistům jedno. Preference získají. A následky? S těmi se už vypořádají jiní v dalším volebním období.

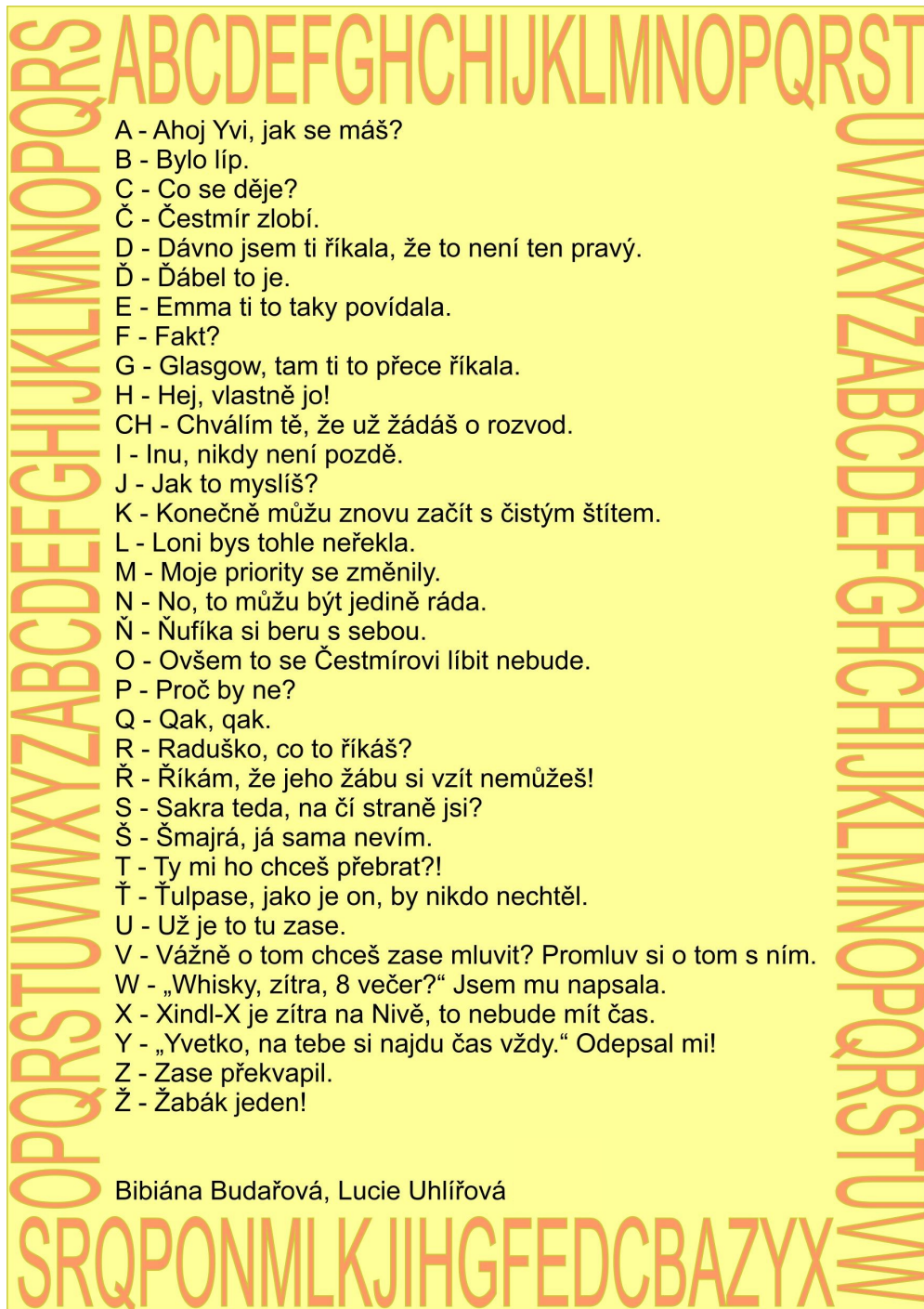
Dá se vůbec v dnešní politice prosadit bez populistických kroků? Těžko by se nám hledalo politických subjektů, které nikdy neskouzly k populismu. Nežijeme v ideální společnosti, kde by všichni věděli, co je správné, a politické strany by uspěly s naprosto racionálně postavenými programy. Člověk je řízen emocemi, které často upozadí rozum. Půjde tak po věcech jevících se prvoplánově jako nejvíce užitečné. Dalo by se zde využít machiavelistického „účel světlí prostředky“, kdy strany mohou použít populismus k získání moci a následnému prosazení obecně prospěšných a racionálních rozhodnutí.

Bohužel musíme opakovat, že nežijeme v ideální společnosti. Populismu bylo v blízké i dávnější minulosti využito i k velice škodlivým účelům. Můžeme zmínit nástup Adolfa Hitlera k moci. Občané ekonomicky zdecimovaného poválečného Německa s otevřenou náručí uvítali silnou osobnost, která jim slíbila, že je vytáhne z bídy. Svěřili mu tak svůj hlas a Hitler ve volbách zvítězil. Jaké prostředky využil, aby dostal Německo znovu na vrchol, všichni víme. Za zmínku stojí i protipól pravcového extrému, jako byl nacismus – komunismus. Využil líbivého, avšak neproveditelného ideálu, na který se chytly masy lidí. Počty obětí komunistických režimů mluví za vše.

Lidé by na vše měli nahlížet z více úhlů a ne jen slepě následovat politiky. Nikomu nesmí chybět prozíravost a nadhled. Jedině tak předejdeme opakování historie.

Hons Martin, 8. G

- A - Ahoj Yvi, jak se máš?
B - Bylo líp.
C - Co se děje?
Č - Čestmír zlobí.
D - Dávno jsem ti říkala, že to není ten pravý.
Ď - Ďábel to je.
E - Emma ti to taky povídala.
F - Fakt?
G - Glasgow, tam ti to přece říkala.
H - Hej, vlastně jo!
CH - Chválím tě, že už žádáš o rozvod.
I - Inu, nikdy není pozdě.
J - Jak to myslíš?
K - Konečně můžu znovu začít s čistým štítem.
L - Loni bys tohle neřekla.
M - Moje priority se změnilly.
N - No, to můžu být jediné ráda.
Ň - Ňufíka si беру s sebou.
O - Ovšem to se Čestmírovi líbit nebude.
P - Proč by ne?
Q - Qak, qak.
R - Raduško, co to říkáš?
Ř - Říkám, že jeho žábu si vzít nemůžeš!
S - Sakra teda, na čí straně jsi?
Š - Šmajrá, já sama nevím.
T - Ty mi ho chceš přebrat?!
Ť - Ťulpase, jako je on, by nikdo nechtěl.
U - Už je to tu zase.
V - Vážně o tom chceš zase mluvit? Promluv si o tom s ním.
W - „Whisky, zítra, 8 večer?“ Jsem mu napsala.
X - Xindl-X je zítra na Nivě, to nebude mít čas.
Y - „Yvetko, na tebe si najdu čas vždy.“ Odepsal mi!
Z - Zase překvapil.
Ž - Žabák jeden!

Bibiána Budařová, Lucie Uhlířová

„Vítejte ve světě kouzel,“ přivítala nás usměvavá tvář Thamé, jež seděla v křesle v rohu místnosti plné svíček. „Ve světě kouzel?“ zeptaly jsme se. „Ano, už dlouho na vás čekám, posadte se,“ řekla nám. Když spatřila naše nechápavé pohledy, začala vyprávět příběh o dvou světech. Když dovyprávěla, pochybně se na nás podívala a řekla: „Ještě něco bych pro vás měla. Údajně existují chodci mezi světy s magickými schopnostmi... a teď se běžte trochu porozhlédnout.“ Procházely jsme kolem elfů, draků, vodních lidí... v podstatě okolo všech magických bytostí.

Došly jsme až k nějaké skále. Opřely jsme se o kamennou stěnu, když v tom se ozvala rána. „Co se děje?“ zeptala jsem se. „Nevím,“ řekla Iss zděšeně se dívajíc na skálu, z níž začaly padat kameny, a tak jsme se daly na útěk. „Skála se hroutlí!“ volaly jsme při probíhání vesnicí. „Musíme ochránit vesnici našimi kouzly,“ pronesla Thamé mohutným hlasem k lidu. „A co budeme dělat my?“ zeptala jsem se. „Nic,“ odpověděl neznámý. „Už jste nadělaly dost škod. To kvůli vám se Skála zapečetění hroutlí! KVŮLI VÁM!“ vtěsnil nás do jednoho z malých baráčků. „Tady zůstaňte!“ řekl a odešel. Musela jsem něco udělat. Cítila jsem to. A tak jsem se zaskřípáním otevřela dveře a vyběhla jsem ven. „Co chceš dělat?“ křičela Iss. „Spravit to, co jsem nadrobila, nejspíš,“ odpověděla jsem. Běžela jsem co nejrychleji, aby mě žádný z kamenů netrefil. Zastavila jsem na úpatí skály a vykřikla jsem první slova, co mě napadla: „Šan!“ fungovalo to! „Aeth!“ pokračovala jsem, ale kameny pořád padaly. Zleva mě překvapeně sledovala Thamé. Poslední, co jsem spatřila před upadnutím do bezvědomí, byla Iss, která mi přiběhla pomoci. „C-co se stalo?“ řekla jsem po probuzení u Thamé doma. „Kiro!“ vykřikla Iss. „Zvládl jste to!“ pokračovala. „Vážně?“ „Ano,“ ozvala se Thamé „Vzhledem k tomu, že máte magické schopnosti, ale neumíte je používat, musíte tu nejspíš zůstat. Ovšem pokud nechcete...“ „Jasně že tady chceme zůstat!“ vykřikly jsme jednohlasně a na chvíli se mi zdálo, že jsem v Thamininu oku zahlédla spikleneckou jiskřičku.

Klaudie Špačková

Zrcadlo magie

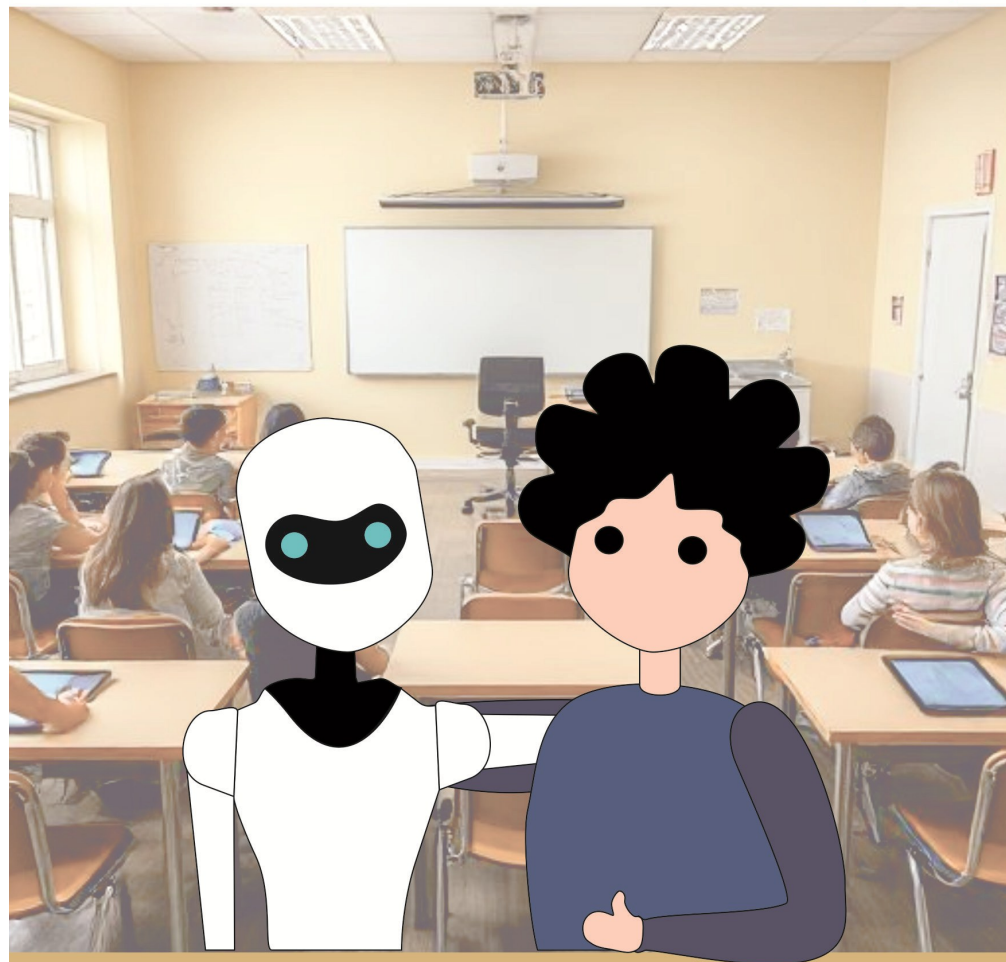
Kdysi dávno se zrodily dva světy. Jeden nám dobře známý, a ten druhý plný magie. Dříve lidé o kouzlech věděli, pak ale nastala válka, válka, kde nebyl vítěz. Přežilo jen pár lidí a magických bytostí, kteří se dohodli, že bude lepší, když zruší spojení mezi sebou a zapečetí ho, aby již k žádnému konfliktu nedošlo.

„Vstávej, Kiro,“ budila mě Iss. Nechtělo se mi opouštět sen o svobodě, ale musela jsem. Naštěstí byly prázdniny, takže jsem nemusela trpět na hodinách paní Rio. „No, to je dost, že vstáváš. Snažím se tě vzbudit už půl hodiny,“ řekla Iss, jakmile jsem otevřela oči. „Kolik je?“ zeptala jsem se unaveně. „To je jedno, ne? Pojď, musím ti něco ukázat.“ „Je půlnoc, že jo?“ „Ne. Pojď!“ nenechala se odbít. „No dobře. Vzbudila jsem tě o trochu dřív. Ale ne o moc,“ přiznala, když jsem se na ni podezřívavě podívala. Nejspíš zaznamenala mé zaváhání, protože se zaradovala a vyběhla z pokoje. Vedla mě ke kůlně, kde se zastavila. „Tak kvůli čemu se sem trmácíme uprostřed noci?“ zeptala jsem se. „Kvůli tomuhle,“ řekla Iss a ukázala na starodávné zrcadlo. „Vážně?“ nemohla jsem tomu uvěřit. „No ták, Kiro. Neříkej mi, že není nádherné.“ V tom měla Iss pravdu. Bylo lesklé, do rámu byly vytesané pozlacené květiny a nějaké nádherné symboly. Takové věci se často v dětských domovech, jako byl ten náš, nevidí. Jakmile jsem se k zrcadlu přiblížila, sklo se zakalilo mlhou. Něco mi říkalo: „Dotkni se...“ Stejně na tom byla i Iss. Obě jsme natáhly ruku a dotkly se té záhadné mlhy. Ocitly jsme se uprostřed nějaké vesničky. „Kde to jsme?“ řekly jsme unisono.

Z domů okolo nás začaly vycházet záhadné postavy. „Kdo jste?“ zeptal se někdo. „J-j-já jsem Kira a t-tohle je Iss,“ zakoktala jsem. „To jsou lidé,“ začal si šuškat dav. „Co tu pohledáváte!?“ „Tohle je asi nějaký omyl, našly jsme zrcadlo a teď jsme tady,“ chopila se slova Iss. Neznámý se na nás překvapeně podíval, něco zamumlal pod vousy a poslal nás za šamankou Thamé. Když jsem vešly do jejího domku, praštila nás do nosu intenzivní vůně nějakého koření.

zvonek

studentský časopis

STUDENTSKÝ VÝKLADOVÝ SLOVNÍK.....5

JAK VYUŽÍT AI VE VÝUCE?.....9

STOJÍ TO ZA TO?.....11

POUŽÍVÁNÍ AI VE ŠKOLE

Základem používání AI je ověřování informací. Nesmíme zapomínat na to, že čerpá také z neověřených stránek. Ve škole tuto vymoženost můžeme využívat na procvičení či doplnění konkrétní látky, ale nesmíme toho zneužít natolik aby daný úkol udělal za nás. Když už se teda rozhodneme využít schopnosti AI musíme mít na paměti, že je nutné vše popsat do detailu, protože to udělá přesně to co mu řeknete. Jedna z oblíbených vlastností AI je generování obrázků, ale i tady opatrně na přesný popis. školní řád zakazuje spolupráci s AI za účelem získat odpovědi na testy nebo vypracování úkolů, které mají být výsledkem vlastní práce studenta. Naopak ji můžeme použít například při osobním rozvoji.

Rozvíjení dovedností při práci s AI ve škole může být skvělým způsobem, jak podpořit učení, aniž by došlo k porušení školního řádu. Zde je návrh, jak AI efektivně využívat:

Student: „Alexi, potřebuju se naučit na zítřejší test z biologie. Můžeš mi pomoci?“

AI: „Samozřejmě! Na co přesně se chceš zaměřit? Mohu ti vytvořit přehled nebo tě otestovat otázkami.“

Student: „Uděláme obojí. Začněme přehledem o buňkách, konkrétně jejich stavbě.“

AI: „Tady je základní přehled: Buňka má jádro, cytoplazmu, membránu, mitochondrie... (následuje stručný výklad). Teď tě otestuji. Jaká je hlavní funkce mitochondrii?“

Student: „Produkují energii.“

AI: „Správně! Pokračujeme?“

Tento typ využití je ideální, protože AI neposkytuje hotové odpovědi na konkrétní otázky testů, ale pomáhá studentovi lépe pochopit látku.

NE (povídka)

Proč nebyt malá a nenápadná, vždycky jsem si myslela, že je to výhoda, ale hned jak jsem nastoupila do školy, jsem zjistila pravý opak. Každý si ze mě utahoval. Nikdy jsem to nikomu neřekla. Asi jsem tím nechtěla tatínka zatěžovat, od té chvíle, co maminka zemřela, se smál málokdy, nechtěla jsem mu přidávat důvod k mračení. Vždycky když viděl, že pláču, mi říkával: „Penelopé, tak mi řekni, co tě trápí.“

Jednoho dne jsem se vrátila ze školy. Celý den jsem nic nejedla, Honza mi hned ráno sebral svačinu. Otevřela jsem dveře a lekla se. Stála tam babička a vypadala smutně. Zeptala jsem se: „Co se děje?“ Neodpovídala, jen mě vzala za ruku a vedla mě k tatínkovi do ložnice. Ležel tam bezmocně na posteli a díval se na mě. Stoupla jsem si k němu a chytila ho za ruku. Mělce dýchal a šeptal mi: „Zvládneš to, jsi silná.“ U toho mi do ruky vtisknul prstýnek a zavřel oči. Brečela jsem, prosila, zkoušela jsem úplně všechno, ale stejně se neprobudil.

O dva týdny později jsem se konečně odvážila jít do školy. Hned jak jsem vešla, mi Honza sebral svačinu a řekl mi: „Je mi to opravdu líto, Penelopé.“ Nic jsem neřekla, sklopila jsem oči dolů a on s pošklebkem odešel. Když jsem chtěla odejít ze školy, těsně před východem mě zastavil. „Jé, ukaž, co to máš na ruce?“ povídal. Schovala jsem ji za záda a mlčela dál. „Tak mi to dej,“ dorážel na mě, „jestli ti ho dal tvůj táta, tak nemá moc velkou cenu, stejně byl k ničemu.“ Tohle už bylo moc. Vykřikla jsem: „Ne! Nebyl k ničemu!“ Zvedla jsem se a rozhodla se, teď, nebo nikdy. Rozběhla jsem se k ředitelně, ale Honza za mnou běžel. Těsně před ředitelnu mě chytil a zatahal za vlasy. „Kam si myslíš, že jdeš?“ zašeptal. Já jsem se ale už nechtěla nechat umačkávat. „NE, prosím, já už nechci, ne!“ křičela jsem snad přes celou školu. Doufala jsem, že se tady paní ředitelka nějak zjeví.

„Co tady děláte?“ ozvalo se za mnou. Vydechla jsem, konečně, pomyslela jsem si. Vstala jsem a řekla: „Vyslechněte mě, prosím.“ Pozvala si mě dovnitř a uvařila mi horkou čokoládu. Podívala se na mě a já jsem jí to všechno řekla. Věděla, že to mám těžké, a tak prostě poslouchala. Když jsem skončila, pozvala si k sobě Honzu a já pochopila, že jsem udělala to nejsprávnější, co jsem mohla.

Dva v jednom aneb Příběh o zatoulaném psovi a polosově

Hledali jsme ztraceného psa a byla to docela detektivka. To, že se ztratil, jsme zjistili pozdě večer. Táta okamžitě vyběhl ven a začal hlasitě provolávat jeho jméno. „Siriusi!“ křičel. Má malá sestřička, Kira, začala brzy ronit krokodýlí slzy. Mamka si ji k sobě rychle přitiskla a začala ji mile utěšovat. Já prkenně seděl na vedlejší židli a vyděšeně civěl do prázdna. Nikdo si mě vůbec nevšímal.

Až příliš pozdě mi došlo, že tátovo všudypřítomné volání již utichlo. Zaskočilo mě to. Ihned jsem se zvedl a rozběhl se ke dveřím ve stísněné síni. „Tati?“ zvolal jsem. Chvilí jsem vyčkávavě mlčel a do prázdna napínal uši. Nikdo neodpovídal. „Hej!“ pokračoval jsem. Jedinou odpovědí bylo osamělé zahoukání zatoulané sovy a šum rozverných listů okolních stromů. Táta nikde. Vyběhl jsem do tmy.

Několik nekonečných minut jsem v běhu bloudil po okolních ulicích a dál na tátu křičel. „Hrmfght,“ vyšlo ze mě a s rukama založenýma na prsou jsem se otočil na patě. Rychlým ostrým krokem jsem zamířil domů. Když jsem se blížil, ozvalo se protivné vrznutí zahradní branky. „Rogere?“ zašeptala vystrašeně Kira. Stála před domem a celá se třásla zimou a děsem. „Půjdeš se mnou za tou sovou? Zní tak ztraceně! Mamka mě samotnou nepustí,“ zaprosila. Povytláhl jsem obočí. To snad nemyslí vážně! Ale v žádném případě jsem nechtěl, aby brečela.

Kira přede mnou nadšeně hopsala po lesní cestičce, zatímco houkání se blížilo. Čas od času se zastavila a naslouchala mu, ale když jsem to samé udělal já, popohnala mě.

Jenže najednou houkání ustalo. Chvilí bylo ticho a i v noční tmě jsem zklamaně cítil, jak Kiře povadl obličej. A pak jsme nadskočili. Sova zahoukala necelý metr od nás. Kira k ní bleskurychle přiskočila. Překvapeně jsem vykulil oči. „Sir-Siriusi!“ zaklela najednou ze tmy Kira. „Sirusi! Nech! Ji! Být!“ Sirius jí přidruženým štěknutím odpověděl. Vběhl jsem za nimi. „No hurá!“ zadívala se na mě sestra a odhodila raněnou sovou, kterou se jí konečně podařilo dostat ze Siriusovy tlamy. Ptáček tiše zahoukal.

Když jsme se dostali domů, mamka právě šťavnatě hořkovala nad naším tátou. „Když von v tom baru přece mohl bejt! Často se tam zatoulává,“ bránil se. „No a když už tam jsem, tak si jedno dám, no ne?“

Kira se tiše uchechtla.

Kludie Špačková, Justýna Zábršová

Tipy pro využití AI ve škole:

Procvičování látky: Generování testových otázek a odpovědí.

Organizace času: Plánování učení nebo příprava osnov.

Osobní rozvoj: Využití k procvičování jazyků nebo programování.

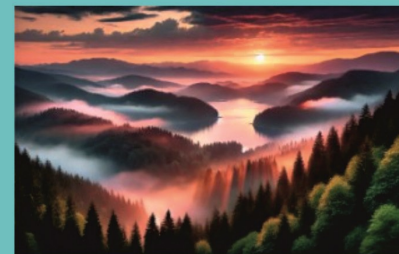
Tvůrčí činnost: Pomoc při návrhu plakátů, přehledů nebo osnov pro projekty.

Klíčem je používat AI jako pomocníka, který vás navede správným směrem, ale nechává prostor pro vlastní tvořivost a úsilí.

Uživatel: „Alexi, chtěl bych vygenerovat obrázek východu slunce. Můžeš mi pomoci?“

Alex: „Samozřejmě! Máš nějakou konkrétní představu? Třeba jestli má být na obrázku i krajina, jako hory, moře, nebo něco jiného?“

Uživatel: „Rád bych východ slunce nad horami, ideálně s mlhou v údolí.“

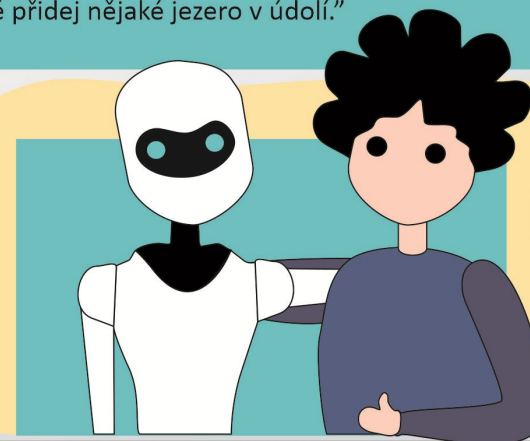

Alex: „To zní skvěle! Ještě upřesni, jestli chceš, aby byly hory spíš lesnaté nebo skalnaté.“

Uživatel: „Lesnaté. A klidně přidej nějaké jezero v údolí.“

Alex: „Rozumím. Jdu na to“

Šarlota Krömrová

Grafická úprava: Justýna Indrová

ZVONEK

Jak využívat AI ve výuce?

Kam zajít v Třebíči

„Ali, tak ať jdou,“ zastal se dětí po chvíli tatínek. A uspěl – máma se na něj jen zlostně a bezmocně podívala, načež našťvaně odkráčela. Táta vstal, vzal Aničku a odešel ji teple obléct.

„To bylo super, jak se nás tvůj tatka zastal!“ řekla Eli, když vyrazili. „Jo, to on umí. Škoda jen, že nám napařil tuhle,“ Lucy ukázala na sestru, „s ní není žádná legrace.“ Anička se držela Toma za ruku a teď se na Lucy vyčítavě podívala.

Řeka byla zamrzlá, ale kvůli napadenému sněhu na ní nikdo nejezdil. Děti si dřeply na břeh a chvíli led pozorovaly.

„Stejně to nechápu,“ řekl po chvíli Tomáš, „proč zamrzne jen hladina?“ „No to je přece jasný,“ odpověděla mu sebejistě Týna, „pak by se v řece táta nemoh otužovat a vyplejtval by nám vodu ze sprchy.“ Tom, Lucy, Eli a kupodivu i Anička se pobaveně zasmáli a tím krátký rozhovor skončil.

Po pár minutách to ale Tom znovu nevydržel a zeptal se: „Nechcete si zajezdit?“ „A kde asi?“ brzdila ho sestra jízlivě. „Na těch kopcích?“ Ukázala na zamrzlý sníh na ledě, ale hned pokračovala: „Víte, nad čím někdy přemýšlím? Že led je jako zrcadlo. Podíváte se do něj a vidíte svůj odraz, když teda není zasněženější. Ale taky vidíte do minulosti. V té vodě je všechno! Ten pohled do ledu je prostě kouzelný. Tohle zrcadlo vypráví příběhy stovky let starý!

Tom na sestru chvíli překvapeně zíral. „Tos vymyslela sama? Nebo to máš odněkud z internetu?“ Pak vstal a rukou začal zmrzlý sníh z ledu pracně shrabovat.

Po chvíli měl kus ledu před sebou dokonale hladký. Dlouze, laskavě se do něj zadíval, pak pohlédl na sestru a uznal: „Máš pravdu, vážně je to kouzelný pohled. Teď z první řady vidím úžasnej led přímo na ježdění!“ Tom vstal a do hladkého útvaru se postavil. Opatrně se odrazil nohou od břehu a kousek popojel. „Jed-duuu!“ křičel při tom. Ostatní ho chvíli nadšeně pozorovali a těšili se, až Tom prostor uvolní a oni si to taky zkusí. V tu chvíli si ale Anička začala vzrušeně žvatlat. Týna se zahleděla stejným směrem, kterým holčička ukazovala a vyjekla: „Tomáši, pozor! Puklina!“

Tom doopravdy mířil na roztáhlou puklinu. „Au,“ vydechl, když upadl při pokusu jízdu urychleně zastavit, „ale díky.“ Holky se rozesmály a vstaly. „Mám hlad,“ řekla rozhodně Eli, „jdeme.“

Ledu ten den sice dali sbohem, ale stejně na něj děti dál myslely. A hlavně pak na Lucyina slova – opravdu jim led připadal jako zrcadlo do minulosti.

Řeč vody (povídka)

Ve městě panovalo ticho. Přes popraskanou silnici přeběhla zrzavá kočka a zmizela za rohem. Začalo sněžit. V některých oknech zářilo světlo lustrů a lamp. O ulici dál někdo otevřel okno a na okamžik zazněl hluboký hlas nějakého herce z televize. Pak se ozvalo prudké skřípání kol na štěrk. Uličku ozářilo jasné světlo, když do ní zabočilo hnědé auto. Zastavilo před menším domem s úhlednou, srovnanou předzahrádkou. Po okolí se rozlehlo krátké bouchnutí zavírajících se dveří a z fordu vystoupily čtyři postavy.

V domě se rozsvítilo. Zazněl tichý zvuk odemykání a vzrušené šeptání: „Už jsou tady!“, „Tiše, ať neprobudíte Aničku.“, „Přidej!“ a „Já se snažím, nevidíš snad?“ Poté se dveře prudce rozletěly a zevnitř vykouklo nějaké dítě. „Ahoj!“ zašeptalo tiše. „Čau!“ odpověděli cestovatelé, kteří právě přijeli. „Jak se máš?“ „Dobrý, a vy?“ „Taky dobrý!“

Pak se krátce pozdravili i ostatní a zašli dovnitř. Venku totiž přece jen pořád sněžilo. Za okny se objevily siluety osmi lidí. Na první pohled se jednalo o dvě rodiny. Stáli zde dvě ženy, dva muži a pět dětí. Všichni se teď dali do tichého hovoru a vyprávěli si vše potřebné.

„Jsem ráda, že jsme se konečně domluvili, už jsem myslela, že to nedáme,“ říkala právě jedna žena, „Lucy a Tom se nemohli dočkat. Anička to samozřejmě moc nechápala a hned usnula.“

„Jo, je to super. Týna s Eli nedospaly, za chvíli určitě odpadnou.“

„Mami, můžeme jít zítra k řece?“

„Ještě nevím, domluvíme se.“

„Prosím.“

„Říkám, že nevím!“

„Mami, já chci spát.“

„No, vždyť jsem to říkala.“

Žena se zvedla a odvedla Týnu nahoru. Za nimi se vydala i Eli a postupně odešli spát všichni. Další den ráno děti opět žadonily, aby mohly k řece.

„Ne.“

„Mamí, ale no tak!“

„Řekla jsem ne.“

„Mami!“

Jak mohou studenti využít AI při studiu?

V dnešní době je umělá inteligence (AI) důležitou součástí moderního vzdělávání. Studentům může pomoci zefektivnit studium, prohloubit znalosti a lépe se připravit na testy. Přitom je ale nutné dbát na pravidla stanovená školním řádem.

Jak AI využít legálně a efektivně?

Procvičování a doplnění znalostí: Nástroje jako Duolingo nebo Grammarly mohou pomoci se zlepšením jazykových dovedností, zatímco Khan Academy nabízí personalizovanou výuku matematiky.

Příprava na testy: Quizlet umožňuje vytvářet kartičky pro efektivní opakování učiva. AI generuje testové otázky, které zlepšují pochopení látky.

Osobní organizace: Aplikace jako Google Calendar nebo Notion pomáhají s plánováním času. Například Google Calendar připomíná termíny a pomáhá s rozvržením úkolů.

Samostatné učení: ChatGPT dokáže vysvětlit složitá témata nebo nabídnout nové pohledy na problém.

Co je zakázáno?

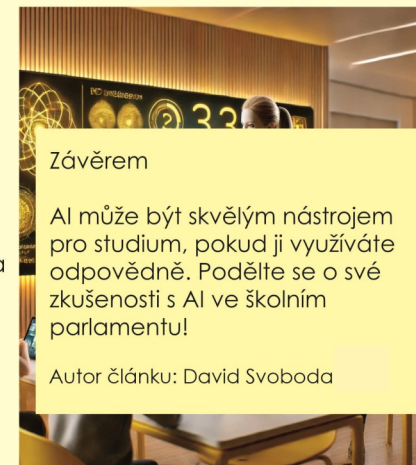
Psaní úkolů a projektů: Všechny práce musí odrážet vlastní znalosti studenta.

Využívání AI při testech: Používání AI k podvádění je přísně zakázáno.

Prezentace obsahu generovaného AI jako vlastní práce: Pokud použijete AI, uveďte to a řádně citujte.

Jak se vyhnout problémům?

Budte transparentní, konzultujte s učitelem a používejte AI jako pomocníka, nikoli jako náhradu úsilí.

Závěrem

AI může být skvělým nástrojem pro studium, pokud ji využíváte odpovědně. Podělte se o své zkušenosti s AI ve školním parlamentu!

Autor článku: David Svoboda

JAK VYUŽÍT AI VE VÝUCE?

AI může být velmi užitečná ve vzdělávání, a to jak pro učitele, tak pro studenty. Zde je několik tipů, jak ji efektivně využít:

Pro učitele

1. Příprava materiálů

- Generování pracovních listů, testů nebo studijních materiálů.
- Překlady textů a jejich adaptace na různou úroveň obtížnosti.

2. Personalizace výuky

- › Vytváření personalizovaných výukových plánů podle potřeb studentů.
- ›
 - Analyzování pokroku studentů pomocí AI nástrojů (např. identifikace oblastí, kde studenti zaostávají).

3. Interaktivní obsah

- Tvorba interaktivních prezentací, simulací nebo her.
- Používání chatbotů pro automatickou odpověď na otázky studentů.

4. Zlepšení hodnocení

- Automatizované hodnocení testů nebo esejí.
- Analýza zpětné vazby od studentů.

Pro studenty

1. Učení na míru

- Používání AI tutorů, kteří dokážou odpovídat na otázky a vysvětlovat látku.
- Aplikace, které analyzují vaše dovednosti a doporučují další kroky v učení (např. Duolingo pro jazyky).

2. Zlepšení produktivity

- Automatické generování poznámek z textů nebo přednášek.
- Plánování studia a správa času pomocí AI aplikací.

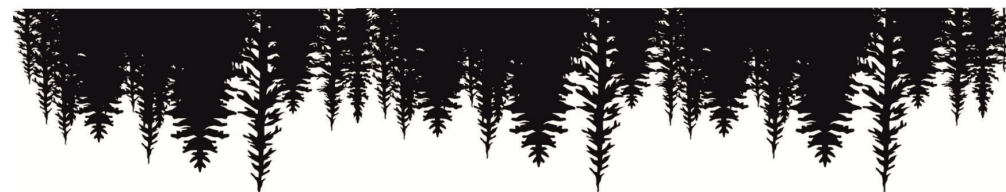
3. Příprava na testy

- Generování testovacích otázek na konkrétní téma.
- Identifikace slabých míst v učení a zaměření na jejich zlepšení.

4. Rozvoj kritického myšlení

- Diskuze s AI na různá témata pro lepší pochopení problému.
- Analýza textů nebo jejich shrnutí.

Daniel Toczko, zdroj: <https://chatgpt.com/>

NA MOTIVY KLASICKÉ POHÁDKY

Bylo nebylo, byla jedna holčička, která se jmenovala Alžbětka. Alžbětka byla už od mala velice zvědavé dítě, potřebovala všechno vědět hned. Takže když jí maminka jednoho večera nestihla dočíst pohádku, protože Alžbětka usnula, zdálo se jí o tom.

Když otevřela oči, zjistila, že se nenachází ve své posteli doma u rodičů, ale že se nachází před velkým černým lesem. „Kde to jsem,“ zamumlala si pro sebe „a co to mám na sobě?“

Dívka si prohlédla svoje oblečení a zděsila se. Byla celá v červeném.

„Co se stalo, to není možné, já přece nemůžu mít na sobě červenou barvu, vůbec mi nejde k pleti,“ zděšeně si mumlala dál. V ruce také držela košíček a v něm byla buchta, párky a víno. Alžbětce došlo, co se stalo, ocitla se v té pohádce, kterou jí maminka nestihla dočíst.

„Nu což, co mi teď zbývá, buď můžu jít támhle po silnici a obejít celý černý les, anebo můžu jít po tmavé pěšině přímo do onoho lesa“. A tak se vydala přímou čarou po temné cestě. Jelikož ale nikdy neslyšela tu pohádku celou, tak nevěděla, že má potkat zlého vlka nebo být zachráněná myslivcem.

Tereza Kašpárková

Grafická úprava: Karolína Dvořáková

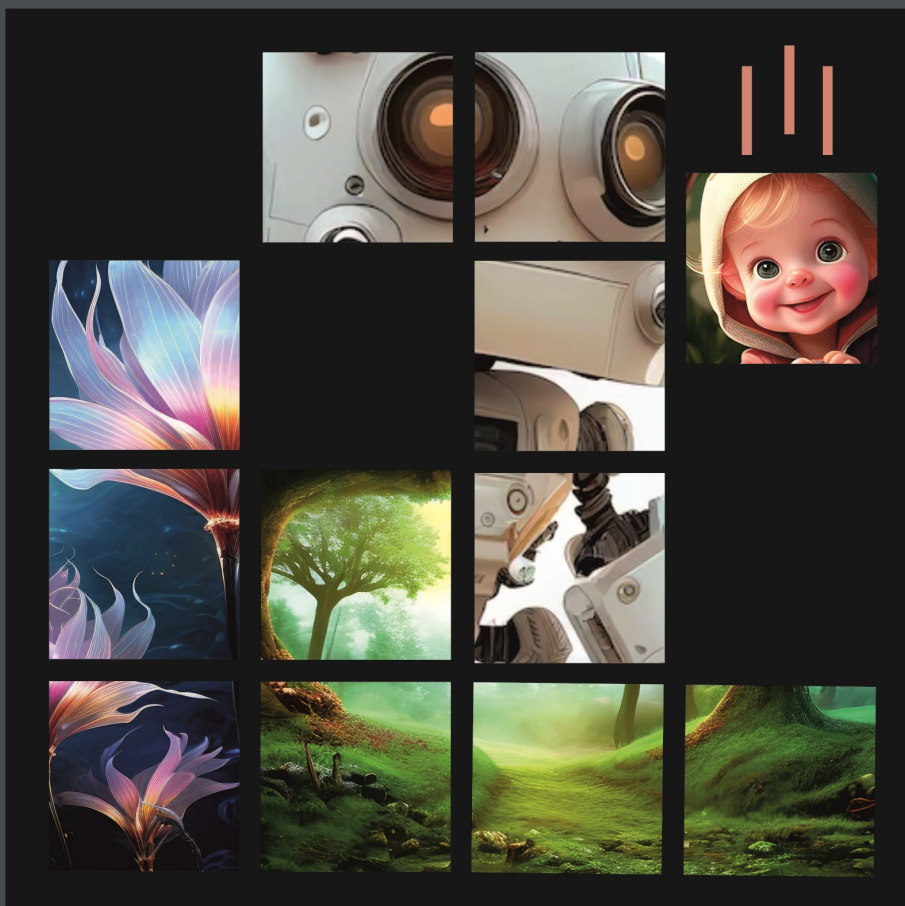
ROČNÍK

ZVONEK

STUDENTSKÉ PERIODIKUM

ROZHOVOR PODLE ABECEDY
CO BY NA TO ŘEKL RAY BRADBURY?
STARÉ POHÁDKY NOVÝMI SLOVY

G
GYMNÁZIUM
TŘEBÍČ

ZVONEK

AI ovládlo Gymnázium

nebo jsme jen našli dokonalého
studijního pomocníka?

POPULISMUS
očíma studentů

ÚPRAVA LIDSKÉHO GENOMU
sci-fi příběhy o blízké budoucnosti

Klíčový útvar aneb To je ono!

„Proč by za mě esej nemohla napsat umělá inteligence?“ Otázka, kterou si běžný student střední školy položil, když v neděli večer seděl u stolu nad prázdným papírem. „Vymyslela by ho za pár vteřin a já bych měl klid“. Moc dobře tento pocit znám. Když člověk nechá vše na poslední chvíli. Co když je ale opak pravdou? Co kdybych se dostala do problémů kvůli tomu, že jsem použila zakázaný zdroj?

Umělá inteligence, dnes známější pod zkratkou AI, měla za posledních pár let obrovský vzestup. Její počátky sahají do 20. století. Začátek oboru umělé inteligence datujeme do léta roku 1956, kdy se konala konference na Dartmouth College v New Hampshire. Tohoto roku byla prohlášena za vědní disciplínu, což jí umožnilo rychlejší rozvoj, obzvláště v 60. letech. V tomto období se ale také dostala do slepé uličky v oblasti strojového překladu. Programátoři zjistili, že překlad od umělé inteligence je dražší a nepřesný narozdíl od lidských pracovníků. Podobné zklamání nastalo i v letech 1984–1993, kdy ke zlepšení nedocházelo. Kvůli těmto situacím došlo k poklesu financování dalšího výzkumu, a k menšímu zájmu o toto odvětví. Naštěstí se na ni nezanevřelo a v roce 2011 značka Apple představila hlasového asistenta SIRI, který umožňuje ovládání zařízení pouze pomocí našeho hlasu. A dostali jsme se až do roku 2020, kdy společnost OpenAI vyvinula model GPT-3, jenž zvládá dosud nemyslitelné. Text, u kterého byste nepoznali, že ho nenapsal člověk. Tak jsme se ocitli až v současnosti, roce 2024. Ale víte, co to znamená pojem umělá inteligence? Jaká je definice tohoto sousloví?

Kdyby se mě někdo na tuto otázku zeptal, odpověděla bych, že je to program, který okamžitě reaguje na naše požadavky, a který napodobuje lidské schopnosti.

Druhou vybranou fotografií je snímek z roku 2024, kde je zobrazena železniční trať ve Finsku poblíž města Parkano. Trať ubíhá, souběžně s lesem, daleko do dálky, až se nám postupně ztrácí.

Třetím vybraným snímkem je fotografie z roku 2024 zachycující srpnovou noční oblohu z Kání hory u Starče. Kromě pozoruhodné oblohy plné hvězd si můžeme také všimnout skupiny přátel kolem ohně, kteří ji pozorují.

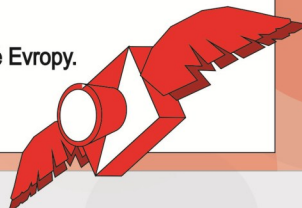

Co se týká nějakého celkového hodnocení, tak samotným fotografiím toho nelze příliš vytknout, jsou zkrátka všechny technicky, kompozičně i barevně mimořádně povedené a hodnotit je z hlediska uměleckého by nebylo příliš relevantní. Zastávám názor, že každý si v nich může najít něco jiného, něco svého. K provedení výstavy by se ale několik připomínek našlo. Například již umístění výstavy není zrovna nejšťastnější – už z prostého faktu, že se jedná o spojovací chodbu, která je navíc šikmá, můžeme tušit, že se nejedná o místo, kde by se lidé obvykle zastavovali a rozhlíželi kolem. Zároveň je tu další nepříjemnost a to, že je zde obvykle zhasnuto.

I přes drobné neduhy související s umístěním výstavy bych ji označil na velice zdařilou a rozhodně bych její návštěvu doporučil všem studentům gymnázia, ať už jako inspiraci k vlastní tvorbě, či jen jako vyjádření uznání jedné nadané studentce z našich řad.

Ve středu 11. prosince 2024 se v budově Gymnázia Třebíč konala vernisáž fotografií Markéty Zmátlové, studentky GTR ze třídy 7. G, která zahájila její výstavu s názvem Všude dobře...

Výstava je situována do spojovací chodby v 1. patře historické budovy Gymnázia Třebíč, kde je po stěnách rozvěšeno celkem 22 fotografií, které zachycují mnoho rozličných okamžiků ze života autorky, bez nadsázky můžeme říci, že zde můžeme vidět snímky z celé Evropy. Zároveň se ale nezapomíná ani na domácí prostředí, v souvislosti s tím můžeme různě interpretovat název výstavy.

Všechny vystavené fotografie bych označil za povedené, ovšem některé mezi ostatními, alespoň pro mě, vyčnívají a dovolil bych si je zde uvést a dále rozebrat.

Prvním snímkem z výběru je fotografie pořízená roku 2023 v blízkosti švýcarského městečka Martigny. Zachycuje pohled do malebného údolí, kde se v popředí rozkládá právě historicky významné město Martigny, v pozadí pak můžeme pozorovat přírodní scenérii postupně mizející v mlze.

Potřebujete jednoduchý recept na dobrou bábovku? Máte ho za chvíli. Chybí vám mléko? Nevadí! Umělá inteligence recept upraví, abyste si stále mohli pochutnat. A takto to zvládá s čímkoliv. Můžete si nechat vygenerovat obrázek ježka na loďce ve stylu malby Moneta. Nebo vám vysvětlí matematické problémy a vy se můžete ptát donekonečna, protože na rozdíl od člověka se nezblázní. Donedávna jste také mohli získat návod na výrobu bomby. Teď už to nejde. Ano, zkoušela jsem to.

Jaké má tedy výhody, jak nám pomáhá v každodenním životě? Umělá inteligence se začíná uplatňovat ve zdravotnictví, vylepšuje lékařskou péči, například vyhodnocuje výsledky vyšetření nebo čte rentgenové snímky. Což je skvělé vylepšení pro doktory, protože jistou část práce už dělat nemusí a budou se více soustředit na důležitější povinnosti. Může se také podílet na fungování chytré domácnosti, která je dnes již běžnou záležitostí. Já jsem ji teď začala používat na procvičování cizích jazyků, protože mě baví se učit nové, ale musím si stále všechny procvičovat. Snažím se k tomu hledat nové cesty a jednu takovou jsem nedávno našla. Zjistila jsem totiž, že si můžeme s umělou inteligencí povídat, a taky jí vyprávím svůj den ve francouzštině a popisuji své koníčky ve španělštině. Dokonce mi i říká, kde dělám chyby, nebo jak by šla daná věta říct lépe. V angličtině se naopak připravuji na certifikát a umělá inteligence skvěle napodobuje úkoly, které se objevují v této zkoušce.

A dnešní době, to je právě umělá inteligence, co vyvolává největší rozruch v naší společnosti. Někdo říká, že to je budoucnost. Někdo říká, že to je zkáza. Jediné, čím si můžeme být jistí je, že tu s námi bude i nadále. A je pravda, že nám opravdu ulehčuje práci.

Jana Pohořilská, (Zkráceno)

„Jsem tady, mami!“

„Ahoj, zlatíčko, máš se?“

„Však to znáš, jen,“ Anna ze sebe svlékla svršky a pokračovala do kuchyně. „Jen bych s tebou potřebovala něco probrat.“

„Tak nechoď okolo horké kaše! Sem s tím!“

„Přišel správný čas na miminko. Nebudu čekat na toho pravého. Pořídím si ho sama.“ Sofia dceru chápala, ale neodpustila si malé rýpnutí, proč zrovna teď.

„Četla jsi zprávy?“

„Něco málo.“ Odvětila vyhýbavě starší žena.

„Děti už se nebudou rodit s genetickými vadami. Ani jinými nemocemi! No není to úžasná zpráva?!? Astma, které mám, už moje holčička mít nebude. Bude blondátá modrooká, no prostě andílek! A bude se jmenovat jako ty!“

„Zadrž, Aničko, vždyť mluvíš o těhotenství mimo tvoje tělo. To jako jít si vybírat psa do útulku!“

„Nepřeháněj, mami, alespoň budu moct ještě chvíli pracovat.“

„Nepřeháním. A co vaše spojení, jak byste mohli nějaké mít, když se nevyvine uvnitř tebe?“

„Mami, poslouchej! To dítě nikdy nebude muset řešit váhu jako já, bude chytřejší, bude mít ideální svalstvo, lepší zrak. Nebude nikdy nemocné!“

„Ale nebude mít duši!“ Anna se na chvíli odmlčela. Opatrně pokračovala dál. „Mami, víš, jak jsem musela nechat baletu kvůli astmatu? Moje dcera nebude muset! Bude tančit volně, jako pták letí po obloze.“ Bude nejdokonalejší verzi mě samé, pomyslela si Anna.

Sofia ta slova vyčetla z jejích očí. V tomhle svou dceru nepodpoří.

„Pak se ale neobtěžuj pojmenovávat ji po mně. Radši jí pojmenuj Anastázie, když má být ten,“ samým vztekem se zakoktala, „ten stroj jenom stází tebe. Protože ti říkám, že to nebude člověk!“

Co by na to řekl Ray Bradbury?

Miminko nebo robot?

Zdravotní sestřička si před ranní směnou pročítala novinky v síti. Technické a přímo famózní články rovnou přeskovala. Neměla náladu na události, které změní svět. Pomocí pohybu víček posunula text dál očima zabloudila k titulku, který jí rozbušil srdce. Dokonalé dítě – klinika New life ohlásila...

„Že by?“ Zeptala se sama sebe. Mrknutím si uložila stránku a zmáčknutím na levý spánek projekci vypnula. Vyrasila spěšně do práce, dnes jim konečně dorazí pomocní roboti, které na jejich oddělení přiřadili.

Roboti se zatím osvědčili ve stavebnictví a jiných manuálních pracích. Anna ale neměla nejmenší tušení, jak si povedou s živými bytostmi. Pokud by dokázaly udělat rentgen nebo CT bez převozu pacienta do speciální místnosti ušetřilo by to spoustu času.

Anna mířila domů. Dnešek jí v práci utekl neobyčejně rychle. Cestou přemýšlela, zda se staví za mámou dnes nebo jindy. Lidé čekající ve frontě na teleportační zařízení začali netrpělivě hučet. Na poměry msta, kde byl čas dražší, než zlato jí rozhodování trvalo příliš dlouho. Bude lepší, když to vyřídí dneska.

Karolína
Dvořáková

ČERVENÁ KAROLÍNA

Je květen ráno, začíná být teplo, tak jsem si vzala na cestu k babičce mikinu a dlouhé kalhoty. Všechno dočerna, z důvodu mojí rudnoucí pleti. V černé barvě tolik nevynikne. Jedu babičce dát dárek k narozeninám v kterém je mastička na klouby, pořád si totiž stěžuje na jejich bolest, kytičku pro radost a láhev vína na chuť. Nedovolím, aby byla na narozeniny sama. Okolo deváté hodiny se vydávám na cestu. Nasedám na elektrickou koloběžku směr Markvartice babičku překvapit.

Cesta mě už nebaví, začínají mě bolet nohy, málem devět aut srazilo dívku na koloběžce, tím myslím sebe, a Markvartice stále v nedohledu. Potím se, kytkva vadne, já jedu jako o život. Rozhodla jsem se zatočit a pojeďu zkratkou, odhadem tři kilometry kratší než cesta po silnici.

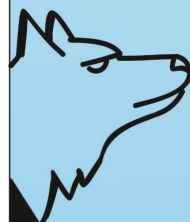
Dobrá volba to rozhodně nebyla, z polní cesty brní ruce, koloběžka terén téměř nezvládá a já zabloudila. Pamatuji si z dětství sloup, možná hrobeček, okolo kterého celá moje rodina chodila cestou k babičce. Se sestrou jsem vždy závodila, kdo ke sloupu doběhne dřív. Sestra je starší, tudíž vždycky vyhrála ona a já jsem se na zbytek dne urazila. „Crrr,” zazvonil mi telefon, volá máma a ptá se, zda jsem dorazila k babičce Káji v pořádku. Nemůžu mámě říct, že jedu zkratkou a sloup stále nikde. „Za minutku tam jsem, mami, neboj.” Zalžu. „Dobře Karolínko, buď opatrná.” Típnu telefon a pokračuji v cestě.

Okolí mi přijde povědomé, začínám být klidnější a těším se, až vyjedu z lesa pryč. Z ničeho nic zašustí křoví a najednou z něj vyskočí pes. „Ahoj broučku, jsi v pořádku?” Zeptám se ho. „Jasně, spíš mě zaskakuješ ty. Musíš mít kuráž jezdit do strašidelného lesa.” Odpověděl mi. Rozhodně jsem neočekávala jeho odpověď. Mluvicí pes? Cože? Strašidelný les? Odehrával se mi v hlavě chaos a neklid. Pes se zeptá, jak se jmenuji, odvětim, že Karolína. Začal se smát, proto se na něj nechápavě podívám. „Červená a ještě Karolína, ty jsi hotová Červená Karkulka.” Vysvětlí mi. Prokroutím oči a zeptám se mluvícího psa také na jméno. „Vlk,” řekne se smíchem. A začnu se smát i já. Velká náhoda, potkám vlka zrovna při jízdě lesem za babičkou, která má narozeniny. „Porad’ mi prosím, jak odtud pryč, Vlku, udělám cokoliv. Vlk mi poradí, ať přeplavu barevný rybník, na druhé straně by měly být Markvartice. Zavede mě, Červenou Karkulku, přímo k rybníku. Skočím do rybníka a plavu jako

Jsem u břehu, vylezu a otočím se. Barevný rybník ani Vlk nikde nejsou. Prolezu keře a vidím Markvartice. Běžím za babičkou domů a ona nikde. Proběhla jsem celý dům třikrát, po babičce ani vidu ani slechu. Vystrašená dojdu zkontrolovat zahradu a vidím babičku. Spadne mi kámen ze srdce. Vlku??? Hraje si babička se psem, co vypadá stejně jako Vlk? Podívá se na mě babička udiveně: „To je můj nový pejsek, před chvílí za mnou přiběhl, byl se v lese venčit.”

Vlk na mě mrkne a já pochopím, že naše tajemství zůstane navždy tajemstvím.

Emilie Dokulilová

Jak vlk snědl KARKULKU, BABIČKU I BÁBOVKU

Žil byl v jednom lese jeden vlk. Teda ono jich tam žilo víc, vlastně celá smečka, ale tenhle byl obzvlášť podivný. Zatímco ostatní vlci, od přírody predátoři – masožravci, pásli jen po čerstvé zvěři, náš výstřední vlk měl v životě jedno velké přání – ochutnat třeňovou bábovku. Jeho šediví bratři, když se jim s tím svěřil, ho od takového záměru zrazovali. "Není to pro tebe," říkali. A taky povídali, že se tím prý udusí. Vlka ale niče nedbal a stále chodil zamyšlený jak se k takové pochoutce dostat.

Přešlo pár měsíců. Pohublý vlk, šířaný nevýslovnou potřebou zakousnout se do bábovky, byl teď skoro úplně vyloučen ze smečky. Ostatní vlci už se mu jen smáli že je hlupák a trouba a že tu bábovku určitě nikde po lese nenajde. Ale on už měl delší čas postarší babička. Žádný z nich o staré, seschlé maso nejvil sebemenší zájem a o staré stavení i o cestičku k němu se ukázala nezajímali. Oni jsou lovci, ti se přece nemusí zahazovat s podřadnou potravou supů a červů. Zesláblý vlk samotář byl ale přes svou slaboduchou touhu výtečný pozorovatel a všiml si, že po lesní pěšině chodí každý týden ve čtvrtek malá dívka v červeném s košíčkem v ruce. Jednou se k ní pokusil přiblížit a košík jí zcizit, ale když Karkulka vlka uviděla, lekla se a k babičce doběhla rychlostí nigerijského sprintera. Vlka ale stačil rychle rozpoznat, že holčička nosívá v košíku bábovku.

A byl zase čtvrtek. Vlka věděl že se mu jeho sen o třeňové bábovce opět přiblíží a rozhodl se, že tentokrát si příležitost nenechá uplynout mezi drápy. Šel najisto. V babiččíně domku starou paní se sebezapřením spolkl a převlékl se, šelma vychytralá, do jejích šatů. Karkulka přišla přesně, hodiny na zdi ukazovaly, že ve vsi na kostele právě odbíjí třetí. Zcela rozrušený vlk se plně soustředil. Nechal Karkulku dojit až k sobě a ochotně jí vysvětloval, proč má tak velké oči a uši. Chramst! Vyřídil to rychle. Zahladil stopy – Karkulka nebyla špatný předkrm. Potom s obřadnou vážností přistoupil k proutěné nádobě. Konečně se dočkal. Bábovka byla přesně taková, jakou si představoval. Sladká a lehká, na míle vzdálená těm divokým zajícům, které jídával běžně. Ve stavu blažené nirvány si užaslý vlk nechal rozpárat břicho myslivcem. Už nevnímal bolest. Měl bábovku.

Ondřej Mutl

Války se však nebojím. Když za mnou na střechu vylezla Píďalka, tedy omlouvám se, moje manželka, vzpomněl jsem si, proč tu vlastně sedím. „Zatracený lidský software!“ šeptal jsem si pro sebe. To byl důvod našich problémů. Vědci rozluštili lidský genom a rodiče si nyní mohli vybírat barvu očí a vlasů svých potomků. Někdy pak i samotné vlastnosti. Kvůli tomu jsme se předtím pohádali a já už na střeše trčel několik hodin. Moderní řešení nám rázem přineslo moderní problém. To už mě ale objala a řekla: „Chápu, že je to pro tebe těžké. Ten kluk ale musí být blond.“ „No dobrá“ svolil jsem konečně a usmál se.

Celá naše předchozí hádka se mi najednou zdála bezvýznamná. V duchu jsem si pomyslel, jak jsem rád, že naše generace ještě nemusí řešit, zda bude jejich dítě třeba kyborg. Už jsem se nadechoval a otevíral pusou, když jsem zachytil její úsečný pohled, jenž mi naznačoval, že každé další slovo bych měl pečlivě zvážit. Tuhle „vtipnou“ poznámku jsem si tak tentokrát raději nechal pro sebe.

Sen i noční můra Raye Bradburyho

Byl podvečer, když obloha zčervenala jako přebal staré knihy. Potřeboval jsem pauzu. Sedl jsem si na střechu svého loftového domu a přemýšlel o životě. Moc dobře jsem si uvědomoval, že solární střešní tašky kvůli mé přítomnosti moc energie již neposbívají. Byl ale večer a slunce se už stejně schovávalo pod obzor. Venku bylo ticho. Lidé v poslední době jen zřídka vycházeli ven. Všechno za ně začali dělat roboti, a tak jediné, co jsem při svém bloumání na střeše slyšel, byly drony doručující balíky přímo do domů.

Hlavou mi stále létala jedna myšlenka za druhou a na spánek jsem nemohl ani pomyslet. „Člověk byl zmapován!“ zvolal jsem. Můj křik však nikdo neslyšel. Víte, známe software, podle kterého funguje člověk! Poštáři už dávno nejsou ani trochu potřeba, auta jezdí pouze na elektřinu a příští rok prý dokonce i začnou létat. Změnilo se zkrátka všechno. Od základu. Pomyslel jsem si, co by na to řekl Ray Bradbury? Knihy sice zatím nepálíme, i když jich výrazně ubylo a každá je v digitální podobě. Ale podobně jako v Marťanské kronice i naše civilizace na Rudé planetě vzkvétá. Snad jen dalším krokem nebude jaderná válka odpovídající knižnímu příběhu.

Ondráček Jakub

8. G

MIMO SKOLNÍ LAVICI

Když nesedím v lavici, cítím se volná jako pták. Ano, i takhle mohu začít...

Ťap, ťap, ťap, přesně tak si to štrádají studenti gymnázia každé ráno do školy. S vymytými mozky, které jsou prázdné jako nedostatečný test z matiky. Klopýtají a jdou rozsáhlou pustinou až konečně překročí práh své školy. V tu chvíli začíná boj. Omrzlé končetiny se snaží najít klíče od svých skříňek, mozky se snaží zjistit, kolik je hodin.

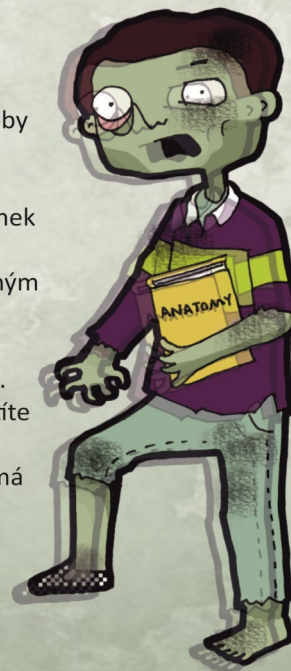
Šatna je peko!

Člověk musí být rychlý a mrštný, aby se odtamtud dostal co nejdříve.

Také se musí vyhnout některým skříňkám, jejichž majitelé se v nich zabydleli natolik, že byste v jejich skříňkách našli zásoby jídla na týden i náhradní boty pro každé počasí.

Po hodinách učení vždy oznámí zvonek přestávku. Jsou to nádherné chvíle, kdy můžete přemýšlet nad něčím jiným než je matika nebo zkoušení z dějepisu.

Volná hodina je taky velká záchrana. Jde se na oběd do jídelny, kterou cítíte už z dálky. Potřebujete dobrý lokty, abyste našli místo na sezení, které má nejlepší výhled na celou jídelnu. Pak už jenom přežíváte konzumaci jídla a potom následuje nejhezčí část dne, cesta domů!

Veronika Velková

Pohádka z dědova akvária

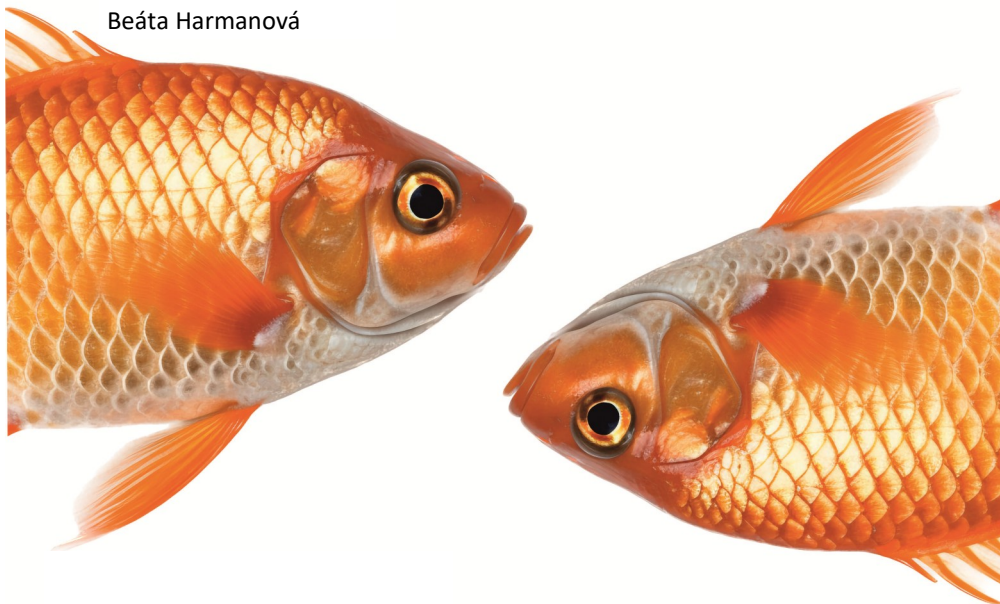
Pokaždé když jsem byl na prázdninách u dědečka, jsem dostal malý útulný pokoj v podkrovní dědeček se kvůli mně uskrtnil v obývacím pokoji na už trochu starší pohovce, kde spával. Já jsem mu to stejně ale vždycky tak trochu záviděl. Možná si říkáte, že není o co stát, ale ono nad tou pohovkou bylo akvárium se spoustou ryb.

Jednou mě tam dědeček přece jenom nechal spát a zdál se mi takový hrozně zvláštní sen, až mi přišlo, že to snad ani sen nebyl, ale to by byl přece nesmysl, no ne? I tak vám ho povím.

Závojnkatku Bertu postihla puberta a s ní i chuť na vdavky. No to bylo ruchu! Její rodiče už nevěděli co s ní a rozhodli se jí tedy sehnat nápadníka, aby už dala pokoj. Jako prvního jí přivedli vysloužilého vojáka a kapitána Paví Očko. S ním vydržela chvíli a následně přišla a řekla: „Nemá jedno oko a už je tak starý, že páchne rybinou.“ Se zklamáním jí tedy našli rodiče dalšího, a to přemoudrého Čichavce. S ním to vydržela o něco déle, ale pak za ní přišla její nejlepší kamarádka Tetra Nádherná a pravila Bertě: „Nebud' blbá, je sice chytrý a gentleman, ale podívej se na něj, celý den jen čumí přes sklo na ty nudné filmy, na které se dívá ten dědek. Zábavy si s ním moc neužiješ“. I dala jí Berta za pravdu a svěřila se jí, že stejně celou dobu po očku kouká po jistém šnekovi v rohu akvária. „Holka, to je Valerián, toho ani nezkoušej.“ Pravila Tetra a byla pryč. Bertě to i tak nedalo a rozhodla se k němu v noci potají vypravít. Měla sice trochu strach, ale řekla si „No přece nezůstanu až do smrti sama“. Když k němu přišla, poklepala na něj, ale nic se nestalo. Zkusila to tedy znovu a stále nic, až na potřeť se ulita otočila, avšak byla úplně prázdná. Duhové neonky, které jí celou dobu pronásledovali, se jí ale pěkně vysmály...

Divný sen, co? Ale víte, co je na tom to nejdivnější? Že mi dědeček ráno říkal, jak našel Bertu úplně vykulenou, bledou a břichem vzhůru...

Beáta Harmanová

Grafická úprava: Kateřina Dvořáková

ZVONEK

OBSAH Co by na to řekl Ray Bradbury? Ovlivnění AI Populismus

GYMNÁZIUM
TŘEBÍČ

I / 2025

Grafická úprava: Silvie Rosická